

Sygn. akt III AUa 1227/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski(spr.)

Sędziowie:SSA Jolanta Wolska

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2015 r. w Ł.

sprawy **W. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji W. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 6 sierpnia 2014 r. sygn. akt VI U 2407/13

postanawia:

odrzucić apelację.

Sygn. akt. III AUa 1227/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie W. C. wniesione od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 23 czerwca 2013 roku odmawiającej ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego.

W apelacji od tego wyroku, apelant zaskarżył wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego oraz materialnego w szczególności art.174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez odmowę ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem rzeczywistej wysokości wynagrodzeń otrzymywanych przez wnioskodawcę w latach 1991, 1992 i 1993 roku i zaakceptowanie tym samym jako prawidłowej podstawy wyliczenia kapitału początkowego, średnich wynagrodzeń z tych lat od których płacono składki, jak to uczyniono w decyzji z dnia 26 czerwca 2003 roku.

Składając apelację, apelant nie określił wartości przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia. Wezwany do usunięcia powyższego braku (k.132 i k.134) w określonym terminie złożył pismo procesowe w którym wskazał, że spór dotyczy prawa i nie wskazał wartości przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia. (k. 135).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja podlega odrzuceniu z uwagi na nieuzupełnienie mimo wezwania jej braków formalnych.

Wymagania formalne apelacji określa przepis art.368 k.p.c., stosownie do treści którego (§ 2) w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia, stosując odpowiednio przepisy art. 19-24 i art.25§1 k.p.c.. Przy czym, dla właściwego stosowania powyższego przepisu, pamiętać trzeba, że przez prawa majątkowe rozumieć należy, każdą sprawę w której zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron.

(patrz - SA w K. postanowienie z 24 września 2012 roku VACz 732/12; SN postanowienie z 4 listopada 1998 roku (...) 705/98 /legalis/).

W tym ujęciu, sprawa o ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego jest niewątpliwie sprawą majątkową. Przedmiotem sporu w tej sprawie jest różnica pomiędzy kapitałem początkowym dotychczas ustalonym w decyzji z 2003 roku a kwotą kapitału oczekiwaną przez wnioskodawcę, ustaloną przy uwzględnieniu kwot wynagrodzeń uzyskiwanych w lata 1991, 1992 i 1993. Tak ustalony przedmiot sporu i w konsekwencji wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia winna być wskazana poprzez podanie konkretnej kwoty, wyliczonej matematycznie, przy uwzględnieniu algorytmu mającego zastosowanie dla wyliczenia kapitału początkowego. Na powyższe wskazuje tak treść art.19 § 2 k.p.c. statuując obowiązek podanie konkretnej kwoty pieniężnej określającej wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia jak stanowisko judykatury, wskazujące na konieczność przedstawienie także sposobu wyliczenia wskazanej kwoty. (patrz - SN postanowienie z 26 czerwca 2012 roku (...) 25/12 / legalis/).

Okoliczności przedmiotowej sprawy, nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że apelant wskazanego obowiązku nie zrealizował, wnosząc apelację i nie zrealizował go także będąc wezwanym do usunięcia braku formalnego apelacji. Zawartego bowiem w piśmie, stwierdzenia, że sprawa nie ma charakteru sprawy majątkowej nie sposób kwalifikować jako spełnienie obowiązku wynikającego z treści przepisu art.19 § 2 k.p.c..

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, zasadne było także wezwanie wnoszącego apelację do usunięcia jej braków na etapie postępowania przed sądem drugiej instancji. (art. 370 i art.373 k.p.c.). Mimo bowiem, że wartość przedmiotu apelacyjnego zaskarżenia nie wpływa na wysokość opłaty od apelacji ani też na jej dopuszczalność, to jednak jest brakiem powodującym niemożność nadania apelacji prawidłowego biegu. O tym bowiem, że brak powyższy powoduje niemożność nadania biegu apelacji skutkując koniecznością wezwania do usunięcia braku (art.130§2 k.p.c. w związku z art.391§1 k.p.c.) decydują funkcję jakie pełni wskazanie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia. Wśród bowiem funkcji jakie spełnia podanie wartości przedmiotu zaskarżenia, jest także ustabilizowanie przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia skargą kasacyjną oraz ponoszenia kosztów procesu. Te właśnie funkcje spełniane są przez oznaczenie przedmiotu zaskarżenia apelacji. I to tylko przy spełnieniu tego wymogu formalnego, możliwe jest prawidłowe orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego, w oparciu o wartość przedmiotu sporu jak i prawidłowe rozstrzygnięcie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu dla potrzeb napisania i wniesienia skargi kasacyjnej.

Na konieczność respektowania tej, także ostatniej funkcji realizowanej przez podanie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia zwraca się uwagę w judykaturze przykładem czego są orzeczenia Sądu Najwyższego wydane w sprawach ICZ 100/14 czy II CZ 20/02 /legalis/). Nadmierne liberalizowanie wymagań w tym zakresie odnośnie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie znajduje oparcia w przepisach procedury cywilnej.

Przenosząc powyższe na okoliczności rozpoznawanej sprawy, przedmiot sporu w której dotyczył ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego, sprawy majątkowej, nie będącej sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, dopuszczalność skargi kasacyjnej w której, jak to wielokrotnie podkreślano w judykaturze uzależniona jest od spełnienia wartościowego progu kasacyjności (art.398²§1 k.p.c. i SN postanowienie z 5 sierpnia 2009 roku II UZ 28/09 / legalis /), uzasadniało wezwanie do usunięcia powyższego braku formalnego.

Niewskazanie w wykonaniu wezwania do usunięcia braków apelacji jakiegokolwiek kwoty i porzucenie na stwierdzeniu, że sprawa jest sprawą niemajątkową bo dotyczy ustalenia właściwego zastosowania prawa, kwalifikować

należało jako nie usunięcia w określonym terminie braku formalnego apelacji co uzasadniało zgodnie z treścią art.373 k.p.c. wydanie orzeczenia zawartego w dyspozytywnej części postanowienia. (patrz także - SN postanowienie z 8 stycznia 2008 roku II UZ 41/07 /legalis /).

Przewodniczący Sędziowie